

การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดย การบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตของนักศึกษา พยาบาลชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กัณฑ์พร ยอดไชย*, ศมนนันท ทัศนีย์สุวรรณ**, จารุวรรณ กฤตย์ประชา*

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบบรรยายเชิงความสัมพันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 165 คน เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสำมะโน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาได้ค่า CVI เท่ากับ 0.94 และ 1 ตามลำดับ และหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.96 และ 0.91 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนาและสถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 2.78, S.D. = 0.47; Mean = 3.38, S.D. = 0.48) ตามลำดับ สำหรับการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.84, p < 0.01$) จากผลการวิจัย ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนา/ปรับปรุงการจัดการเรียนรู้โดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต โดยเน้นการพัฒนาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน รวมทั้งพัฒนาสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการเขียนสรุปเนื้อหาและเนื้อหาการเรียนรู้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ, การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ, ความพึงพอใจ, นักศึกษาพยาบาล

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

** อาจารย์ประจำ, คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Corresponding author, email: kantaporn.y@psu.ac.th, Tel. 089-4649319

Received : April 13, 2020; Revised : July 29, 2020; Accepted : August 7, 2020

Perceived English Competency and Satisfaction of Integrating English Language into Undergraduate Nursing Courses for Fourth Year Nursing Students, Prince of Songkla University

Kantaporn Yodchai*, Samonnan Thasaneesuwan**, Charuwan Kritpracha*

Abstract

The objectives of this descriptive correlational research were to examine the perceived English competency and satisfaction of integrating English language into undergraduate nursing courses for fourth year nursing students, and examine the relationship between perceived English competency and satisfaction of integrating English language into undergraduate nursing courses. Census sampling was used to recruit 165 fourth year nursing students. Data collection tools were demographic data form, the Perceived English Competency Questionnaire and the Satisfaction of Integrating English Language into Undergraduate Nursing Course Questionnaire. The CVI values of these tools were 0.94 and 1 respectively. In addition, reliability test showed the Cronbach's alpha coefficient of these tools were 0.96 and 0.91 respectively.

The findings of the study revealed that the overall mean scores of perceived English competency and satisfaction of integrating English language into undergraduate nursing courses were at moderate level (Mean = 2.78, S.D. = 0.47; Mean = 3.38, S.D. = 0.48, respectively). In addition, the finding of the correlation showed that there was a significant positive correlation between perceived English competency and satisfaction of integrating English language into undergraduate nursing courses ($r= 0.84, p < 0.01$). The findings provide an insight into improvement of integrating of English language into undergraduate nursing courses for nursing students, focusing on four English skills according to student's needs. In addition, developing English language competency particularly focuses on writing skill and content.

Keywords : Integrating English language into undergraduate nursing courses, Perceived English competency, Satisfaction, Nursing students

* Asst. Prof., Faculty of Nursing, Prince of Songkla University

** Instructor, Faculty of Nursing, Prince of Songkla University

Corresponding author, email: kantaporn.y@psu.ac.th, Tel. 089-4649319

Received : April 13, 2020; **Revised** : July 29, 2020; **Accepted** : August 7, 2020

ความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การจัดการศึกษาทางการพยาบาลเป็นกระบวนการสำคัญที่จะเตรียมพยาบาลวิชาชีพ ให้มีทักษะตามความต้องการของระบบสุขภาพ โดยจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้รับบริการ ในบริบทปัจจุบันและอนาคต ในยุคแห่งศตวรรษที่ 21 นี้ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ เช่นเดียวกับประเทศทั่วโลก ได้แก่ ด้านสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โครงสร้างประชากร และระบาดวิทยาซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของระบบสุขภาพ และการบริหารจัดการของหน่วยบริการสุขภาพ การจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรด้านสุขภาพ จึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนทั้งรูปแบบวิธีการและเนื้อหาสาระให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงโดยเน้นทักษะทางด้านภาษาและการติดต่อสื่อสาร (กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, ลัดดา เหลืองรัตนมาศ, ทศิธรรัตน์ รื่นเรือง, และสมพร รักความสุข, 2561) ปัจจุบันความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญ เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้อย่างกว้างขวางเพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นสำหรับทุกวิชาชีพ โดยเฉพาะวิชาชีพพยาบาลซึ่งเป็นบุคลากรที่ควรได้รับการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นด้วยเพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ในปัจจุบัน พบว่า บุคลากรพยาบาลเป็นกลุ่มที่ยังขาดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูดและการฟัง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองและหน่วยงาน (กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, ธัญญวลัย บุญประสิทธิ์, และสุนทรี ภิญโญมิตร, 2553) สอดคล้องกับการวิจัยของสุภลักษณ์ ธานีรัตน์, กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, และสุจิตรา วิเชียรรัตน์ (2550) ที่ศึกษาการติดตามสมรรถนะของบัณฑิตพยาบาลที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับสมรรถนะด้านอื่นๆ จากผลการวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่า พยาบาลที่จบใหม่ส่วนใหญ่มีสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาระหว่างการศึกษาในระดับพยาบาลศาสตรบัณฑิตเพิ่มขึ้น

จากกระแสการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในสังคมไทย ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาที่มุ่งเน้นการบูรณาการภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนทางการพยาบาลเพิ่มขึ้น (สายสมร เฉลยจิตติ, นัยนา วงศ์สายตา, อรรพรรณ จุลวงษ์, อภิญญา อินทรรัตน์ และองค์อร ประจันเขตต์, 2560) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงมีนโยบายพัฒนาความเข้มแข็งด้านทักษะภาษาอังกฤษ โดยมอบหมายให้แต่ละคณะได้ดำเนินการจัดทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษให้นักศึกษาทุกคณะ/วิทยาเขต ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 ซึ่งปัจจุบันคณะพยาบาลศาสตร์ ได้มีการจัดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ (Placement test) ครั้งที่ 1 ในปี พ.ศ. 2559-2561 ของนักศึกษารหัส 59-61 พบว่า มีนักศึกษาผ่านตามเกณฑ์มาตรฐาน (Tell Me More) ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ร้อยละ 36.81, 40.40 และ 62.03 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่ามีจำนวนนักศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์จำนวนมาก นอกจากนี้มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ยังมีนโยบายในการปรับปรุงหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยหลายๆ ด้าน ซึ่งหนึ่งในนโยบายที่ได้ประกาศ คือกำหนดให้ทุกรายวิชาใช้ภาษาอังกฤษร่วมในการจัดการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของรายวิชาที่เปิดสอนในแต่ละภาคการศึกษา (คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2558)

จากนโยบายของมหาวิทยาลัยฯ คณะพยาบาลศาสตร์ จึงเห็นความสำคัญในการบูรณาการภาษาอังกฤษ ในการจัดการเรียนการสอนทั้งรายวิชาทฤษฎีและรายวิชาปฏิบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2558 เพื่อพัฒนาสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาพยาบาลเพิ่มขึ้น มีการกำหนดกิจกรรมที่สอดแทรกการใช้ภาษาอังกฤษในรายวิชาทฤษฎี เช่น การบรรยายในชั้นเรียน สื่อการสอน วิดีโอ PowerPoint และกิจกรรมวารสารสโมสรเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับรายวิชาฝึกปฏิบัติทางการพยาบาลนั้น ได้กำหนดให้นักศึกษาประชุมปรึกษาก่อน-หลังการพยาบาล (Pre-post conference) เป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น อย่างไรก็ตามกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวต้องมีการเตรียมความพร้อมทั้งผู้เรียนและอาจารย์ผู้สอน โดยอาจารย์ผู้สอนต้องมี

สมรรถนะในการใช้ภาษาอังกฤษที่ดี ทั้งการสอนในชั้นเรียนหรือในการนิเทศบนหอผู้ป่วย ต้องมีเทคนิคและวิธีการสอนที่มีความหลากหลายที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะทางภาษาได้ครบทุกทักษะ ทั้งการพูด ฟัง อ่าน และเขียน มีการวางแผนการสอนที่เป็นระบบ และเน้นการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) และการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) กล่าวว่า การกระทำต่าง ๆ ของบุคคลเกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (Stimulus-response) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งพฤติกรรมเป็นสิ่งที่สามารถวัดได้และทดสอบได้ (ทิตนา แคมมณี, 2558) เช่นเดียวกันกับ นักศึกษาพยาบาลที่จะต้องมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ได้พัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ในรายวิชาทางการพยาบาลต่าง ๆ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประโยชน์สูงสุดสำหรับผู้เรียน (กมลรัตน์ เทอร์เนอร์ และคณะ, 2553)

จากการบูรณาการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านมา พบว่า ได้มีการพัฒนา กำหนดวิธีการคิดสัดส่วนการเสริมทักษะภาษาอังกฤษแต่ละกิจกรรมได้ชัดเจนขึ้น โดยแต่ละรายวิชามีการสอดแทรกการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2562 เช่น รายวิชา 640-322 การพยาบาลผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ 2 กำหนดการสอนเป็นภาษาอังกฤษคิดเป็น ร้อยละ 50.55 แบ่งเป็นกิจกรรม ดังนี้ 1) สไลด์การสอนเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 33 ชั่วโมง 2) สอนโดยใช้สไลด์ภาษาอังกฤษและบรรยายภาษาอังกฤษ จำนวน 4 ชั่วโมง 3) กิจกรรมศึกษาค้นคว้าบทความวิชาการต่างประเทศ จำนวน 2 ชั่วโมง และคู่มือการสอนเป็นภาษาอังกฤษ 15 นาที นอกจากนี้รายวิชา 640-391 ปฏิบัติการพยาบาลผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ 1 มีการจัดสัปดาห์ สำหรับการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 33.40 โดยแบ่งกิจกรรมดังนี้ 1) English group กลุ่มละ 1 สัปดาห์ รวมทั้งหมด 24 สัปดาห์ และ 2) เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 คำ/สัปดาห์ จำนวน 8 สัปดาห์ รวมทั้ง รายวิชา 640-212 ภูมิปัญญาตะวันออกและการดูแลสุขภาพแบบผสมผสาน มีการบรรยายโดยใช้สไลด์เป็นภาษาอังกฤษ 2 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 4.44 เป็นต้น อย่างไรก็ตามมีบางรายวิชาที่ไม่ได้มีการสอดแทรกการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น ในปีการศึกษา 2562 รายวิชา 640-111 จิตวิทยาพัฒนาการ และรายวิชา 640-493 ปฏิบัติการพยาบาลอนามัยและการรักษาโรคเบื้องต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าการสอดแทรกภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนในคณะพยาบาลศาสตร์ที่ผ่านมา ยังไม่สามารถดำเนินการได้ในทุกรายวิชาที่เปิดสอน อีกทั้งยังขาดการติดตามประเมินสมรรถนะ/ประสิทธิผลของการเรียนการสอนที่บูรณาการภาษาอังกฤษที่ชัดเจน (คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2562)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีสูงสุดของหลักสูตร ผ่านการจัดการเรียนการสอนตลอดหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เพื่อสามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนา/ปรับปรุงการใช้ภาษาอังกฤษร่วมกับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยใช้กรอบแนวคิดจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต นักศึกษาต้องมีการฝึกทักษะต่างๆ ในสถานการณ์จริงทั้งในการศึกษาภาคทฤษฎีและการฝึกปฏิบัติเพื่อให้ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ คือ 1) การพูด 2) การฟัง 3) การอ่าน และ 4) การเขียนสรุปเนื้อหา ซึ่งจะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนคิดและแสดงออก อีกทั้งเป็นการช่วยกระตุ้นความสามารถของผู้เรียนออกมาในรูปแบบของการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) และจะส่งผลให้ผู้เรียนมีการเพิ่มสมรรถนะทางการเรียน เกิดความพึงพอใจในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีต่อไป (กมลรัตน์ เทอร์เนอร์ และคณะ, 2553) สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ซึ่งมีความเชื่อว่าการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลเกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอกโดยการกระทำต่าง ๆ ของบุคคลเกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งพฤติกรรมเป็นสิ่งที่สามารถวัดได้และทดสอบได้ (ทิตินา แคมมณี, 2558)

อีกทั้งการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนในการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและเพิ่มสมรรถนะทางการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในวิชาชีพเพิ่มขึ้น จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้ 1) เนื้อหาการเรียนรู้ 2) กิจกรรมการเรียนการสอน และ 3) การประเมินผล (กมลรัตน์ เทอร์เนอร์ และคณะ, 2553; สุทธนันท์ กัลลกะ และขวัญตา ภูริวิทยาธิระ, 2559)

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นแบบบรรยายเชิงความสัมพันธ์ (Descriptive correlational research) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามชนิดตอบด้วยตนเอง ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม 2563

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวนทั้งหมด 165 คน

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างการศึกษาครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสำมะโน (Sample census) เนื่องจากมีจำนวนประชากรขนาดเล็ก ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งหมด 165 คน โดยผู้วิจัยกำหนดคุณสมบัติกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ตามคุณสมบัติ ดังนี้ 1) นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ 2) มีประสบการณ์ในการเรียนแบบบูรณาการภาษาอังกฤษในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มากกว่า 3 ปี 3) สามารถสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ และ 4) ยินดีที่จะเข้าร่วมการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามชนิดตอบด้วยตนเอง (Self-administered questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือได้รับการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity index: CVI) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน โดยแบบสอบถามการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ ได้ค่า CVI เท่ากับ 0.94 และ 1 ตามลำดับ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ เมื่อปรับเรียบร้อยแล้วนำมาตรวจสอบความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562 ที่มีคุณสมบัติ เหมือนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ 0.96 และ 0.91 ตามลำดับ

ตามลำดับ แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ 1) อายุ 2) เพศ 3) ศาสนา 4) ผลคะแนนการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 5) เกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบัน 6) ประสบการณ์การทดสอบภาษาอังกฤษและผลการทดสอบ 7) ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และ 8) การร่วมกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 23 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) การพูด 2) การฟัง 3) การอ่าน และ 4) การเขียนสรุปเนื้อหา และการวัดระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวม ลักษณะคำตอบของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ระดับความสามารถมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามสมรรถนะฯ ดังนี้ มากที่สุด (5) มาก (4) ปานกลาง (3) น้อย (2) และ น้อยที่สุด (1) โดยใช้เกณฑ์การแปลผลคะแนนของเบสต์และคาน์ (Best & Kahn, 2006) ดังนี้ การรับรู้สมรรถนะอยู่ในระดับมากที่สุด (4.51 - 5.00) การรับรู้สมรรถนะอยู่ในระดับมาก (3.51 - 4.50) การรับรู้สมรรถนะอยู่ในระดับปานกลาง (2.51 - 3.50) การรับรู้สมรรถนะอยู่ในระดับน้อย (1.51 - 2.50) และการรับรู้สมรรถนะอยู่ในระดับน้อยที่สุด (1.00-1.50)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ข้อคำถาม จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาการเรียนรู้ 5 ข้อ 2) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 12 ข้อ และ 3) ด้านการประเมินผล 3 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังนี้ ระดับความพึงพอใจมากที่สุด (5) ระดับความพึงพอใจมาก (4) ระดับความพึงพอใจปานกลาง (3) ระดับความพึงพอใจน้อย (2) และระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด (1) โดยใช้เกณฑ์การแปลผลคะแนนของเบสต์และคาน์ (Best & Kahn, 2006) ดังนี้ ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด (4.51 - 5.00) ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (3.51 - 4.50) ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง (2.51 - 3.50) ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย (1.51 - 2.50) และความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด (1.00 - 1.50)

ตอนที่ 4 ผู้วิจัยได้เพิ่มคำถามปลายเปิด จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ 1) ความรู้สึกต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษฯ 2) ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษฯ 3) ปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษฯ และ 4) วิธีการจัดการปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ดำเนินการดังนี้

1. ทีมนักวิจัยเสนอโครงร่างวิจัยเพื่อขอทุนสนับสนุนการวิจัยต่อคณะกรรมการวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หลังจากได้รับการอนุมัติโครงการ และเสนอโครงร่างวิจัยต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สาขาสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หลังจากผ่านความเห็นชอบ ผู้วิจัยประสานงานกับอาจารย์ประจำชั้นปีและประธานชั้นปีเพื่อชี้แจงการทำวิจัย และติดป้ายประกาศเพื่อเชิญชวนกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมโครงการวิจัยฯ และชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ขั้นตอนการศึกษา และการตอบแบบสอบถามการวิจัยในครั้งนี้

2. เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีความประสงค์จะเข้าร่วมวิจัย การเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโครงการวิจัยและพิกัดสิทธิ์ของผู้ร่วมการวิจัย หลังจากกลุ่มตัวอย่างลงนามยินยอมเข้าร่วมวิจัย ผู้วิจัยแจกและเก็บแบบสอบถาม โดยใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 30 นาที และรวบรวมแบบสอบถามพร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาทั้งหมดเพื่อเตรียมวิเคราะห์ข้อมูล

การพิกัดสิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้ผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ สาขาสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รหัสโครงการ เลขที่ 2020 NL- Qn 002 และรหัสหนังสือรับรอง เลขที่ PSU IRB 2020 - NL 003 ผู้วิจัยชี้แจงรายละเอียดของโครงการวิจัยและสิทธิ์ของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย พร้อมทั้งแจ้งให้กลุ่มตัวอย่างถึงสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามข้อใดที่ไม่สะดวกหรือทำให้เกิดความคับข้องใจ โดยไม่มีผลกระทบใดๆ ผู้วิจัยรักษาความลับของการตอบแบบสอบถาม โดยผู้ตอบแบบสอบถามไม่ต้องระบุชื่อและนามสกุล คำตอบหรือข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะถือเป็นความลับ และจะทำลายแบบสอบถามเมื่อสิ้นสุดการวิจัย ประมาณ 5 ปี อีกทั้งการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะภาพรวม การรายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอในลักษณะที่ไม่สามารถเชื่อมโยงถึงตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยมีรายละเอียด ดังนี้ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) การวิเคราะห์การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและความพึงพอใจในการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) จำแนกตามรายข้อ รายด้าน และโดยรวม และ 3) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สมรรถนะกับความพึงพอใจ โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 165 คน พบว่า มีอายุอยู่ในช่วง 21-25 ปี (Mean = 22.45, S.D. = 0.62) กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 95.20 เป็นเพศหญิง และร้อยละ 72.12 นับถือศาสนาพุทธ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 100 มีคะแนนทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 68.50 มีเกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบันอยู่ในช่วง 3.00 - 3.49 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.2 มีประสบการณ์การทดสอบภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 68.50 ไม่มีประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 85.50 ไม่มีการเข้าร่วมกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (N = 165)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (N = 165)	ร้อยละ
อายุ		
21-25 ปี (Mean = 22.45, S.D. = 0.62)		
เพศ		
หญิง	157	95.20
ชาย	8	4.80
ศาสนา		
พุทธ	119	72.12
อิสลาม	44	26.67
คริสต์	2	1.21
ผลคะแนนทดสอบความสามารถทาง		
ภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3		
มี	165	100
เกรดเฉลี่ยสะสมปัจจุบัน (Mean = 3.14, S.D. = 0.36)		
2.00-2.49	1	0.60
2.50-2.99	31	18.80
3.00-3.49	113	68.50
3.50-4.00	20	12.10
ประสบการณ์การทดสอบภาษาอังกฤษ		
มี	129	78.20
ไม่มี	36	21.80
ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษใน		
ชีวิตประจำวัน		
มี	52	31.50
ไม่มี	113	68.50
การเข้าร่วมกิจกรรมที่พัฒนาความสามารถทาง		
ภาษาอังกฤษ		
มี	24	14.50
ไม่มี	141	85.50

ส่วนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษจำแนกโดยรวมและรายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 2.78, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คะแนนเฉลี่ยการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง (Mean = 3.02, S.D. = 0.55) ด้านการอ่าน (Mean = 2.86, S.D. = 0.58) และด้านการพูด (Mean = 2.75, S.D. = 0.49) ในระดับปานกลาง และการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนสรุปเนื้อหา (Mean = 2.43, S.D. = 0.62) อยู่ในระดับน้อย (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษจำแนกโดยรวมและรายด้าน (N = 165)

สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการรับรู้สมรรถนะฯ
การพูด	2.75	0.49	ปานกลาง
การฟัง	3.02	0.55	ปานกลาง
การอ่าน	2.86	0.58	ปานกลาง
การเขียนสรุปเนื้อหา	2.43	0.62	น้อย
โดยรวม	2.78	0.47	ปานกลาง

ส่วนที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษจำแนกโดยรวมและรายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.38, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (Mean = 3.62, S.D. = 0.52) สำหรับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษด้านการประเมินผล (Mean = 3.39, S.D. = 0.54) และด้านกิจกรรมการเรียน (Mean = 3.27, S.D. = 0.52) อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษจำแนกโดยรวมและรายด้าน (N = 165)

สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษ	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาการเรียนรูู้	3.62	0.52	มาก
ด้านกิจกรรมการเรียน	3.27	0.52	ปานกลาง
ด้านการประเมินผล	3.39	0.54	ปานกลาง
โดยรวม	3.38	0.48	ปานกลาง

ส่วนที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ พบว่า การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.84, p < 0.01$)

ตารางที่ 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษจำแนกโดยรวมและรายด้าน (N = 165)

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
สมรรถนะด้านการพูด	.84**
สมรรถนะด้านการฟัง	.85**
สมรรถนะด้านการอ่าน	.84**
สมรรถนะด้านเขียนสรุปเนื้อหา	.82**
สมรรถนะโดยรวม	.84**
ความพึงพอใจโดยรวม	1.00

**p < 0.01

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้

1. ความรู้สึกต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (n=47) มีทัศนคติที่ดีและมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต เนื่องจากภาษาอังกฤษมีความสำคัญในชีวิตประจำวันและต่อวิชาชีพ การเรียนดังกล่าวมีผลทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น มีการเตรียมตัวในการเรียน และสนใจเนื้อหามากขึ้น อีกทั้งการเรียนด้วยภาษาอังกฤษสามารถช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูด การฟัง และการอ่าน (ยกเว้นทักษะการเขียนสรุปเนื้อหา) รวมทั้งมีประโยชน์ในการค้นคว้าหรืออ่านบทความวิชาการภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามนักศึกษบางส่วนน้อย (n=3) ที่มีความรู้สึกเครียด เนื่องจากการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษยากเกินความเข้าใจ และเป็นสิ่งที่ทำท่ายในการเรียน

2. ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (n= 50) ให้ข้อเสนอแนะว่า ในวิชาทฤษฎีการบรรยายโดยการเลือกเนื้อหาที่ไม่ยากจนเกินไป มีความสำคัญทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้วิธีการสอนของผู้สอนที่ทำให้บรรยากาศเกิดความสนุกสนาน และมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษ อีกทั้งผู้สอนได้มีการพัฒนาสื่อการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เอกสารการสอน แบบฝึกหัด สื่อวีดิทัศน์ เกมส์เป็นภาษาอังกฤษ ทั้งในชั้นเรียนและระบบสนับสนุนแบบออนไลน์ (LMS2@PSU) ซึ่งมีผลส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะด้านการพูดหรือการสื่อสาร พบว่า ทักษะดังกล่าว ได้พัฒนาทั้งการเรียนการสอนในห้องเรียนและการขึ้นฝึกในรายวิชาปฏิบัติทางการพยาบาล ในรูปแบบ Pre-post conference ซึ่งเป็นการเรียนการสอนแบบกลุ่มขนาดเล็ก มีบรรยากาศเป็นกันเอง ทำให้นักศึกษามีความกล้าในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น อีกทั้งทักษะหรือพื้นฐานที่ดีของผู้เรียนทางภาษาอังกฤษที่ทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้น

3. ปัญหาและอุปสรรคต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่ (n=50) ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสอนในชั้นเรียน โดยเฉพาะเสียงการพูดของผู้สอนบางท่านฟังยาก/หรือสื่อวีดิทัศน์บางเรื่องพูดเร็วเกินไป ทำให้นักศึกษาไม่สามารถจับใจความได้ นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนมีความแตกต่างของความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งในกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษต่ำ จะส่งผลทำให้การเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ลดลง คิดตามเนื้อหาไม่ทัน ส่งผลทำให้เกิดความเครียดตามมา อีกทั้งการเรียนรู้อาชีพใหม่ ๆ จะมีคำศัพท์ที่นักศึกษาไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้คำศัพท์ ซึ่งมีผลทำให้การเข้าใจเนื้อหาที่มีความยากลำบากและตามเนื้อหาไม่ทัน นอกจากนี้ นักศึกษาบางส่วนไม่กล้า

แสดงออก/หรือแสดงความคิดเห็นโดยเฉพาะในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนจำนวนมาก เนื่องจากมีความตื่นเต้น เจริญอายุ กลัวพูดผิดไวยกรณ์/หรือออกเสียงผิด

4. วิธีการจัดการปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ (n=50) ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีการจัดการปัญหาและอุปสรรค พบว่า นักศึกษามีวิธีการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคที่หลากหลาย ได้แก่ 1) การทบทวนเนื้อหาหลังเรียนโดยการศึกษาเพิ่มเติมทั้งในหนังสือ/เอกสารประกอบการสอน สืบค้นจากอินเทอร์เน็ต เพื่อจะทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น 2) บันทึกเสียงการบรรยายของผู้สอนเพื่อจะได้กลับมาทบทวนอีกครั้ง 3) ใช้ Application ช่วยแปล/หรือเพื่อนต่างคณะช่วยแปล 4) เสริมสร้างเสริมความมั่นใจในตนเอง หมั่นฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งด้านไวยากรณ์ การเขียน การสื่อสาร และ Vocabulary รวมถึงนำไปประยุกต์กับกิจวัตรประจำวัน เช่น การเขียน Dairy และการสื่อสาร Conversation กับบุคคลในครอบครัว เป็นต้น

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มีการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 2.78, S.D. = 0.47) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คะแนนเฉลี่ยการรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง (Mean = 3.02, S.D. = 0.55) ด้านการอ่าน (Mean = 2.86, S.D. = 0.58) และด้านการพูด (Mean = 2.75, S.D. = 0.49) ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 เป็นนักศึกษาชั้นปีสูงสุดของหลักสูตร และได้ผ่านการจัดการเรียนการสอนตลอดหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้มีการทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษผ่านตามเกณฑ์มาตรฐาน (Tell Me More) ตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด ร้อยละ 100 อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.2 มีประสบการณ์ทดสอบภาษาอังกฤษ ได้แก่ IELTS, TOEIC เป็นต้น นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.5 มีคะแนนสะสมอยู่ระหว่าง 3.00-3.49 ซึ่งเป็นคะแนนที่ค่อนข้างสูง และจากการให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากนักศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการบูรณาการการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้สอนได้มีการพัฒนาสื่อการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ เช่น เอกสารการสอน แบบฝึกหัด สื่อวีดิทัศน์ เกมส์เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะด้านการพูดหรือการสื่อสาร พบว่า ทักษะดังกล่าวได้พัฒนาทั้งการเรียนการสอนในห้องเรียนและการขึ้นฝึกในรายวิชาปฏิบัติทางการพยาบาล ในรูปแบบ Pre-post conference ซึ่งเป็นการเรียนการสอนแบบกลุ่มขนาดเล็ก มีบรรยากาศเป็นกันเอง ทำให้นักศึกษามีความกล้าในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) กล่าวว่า การกระทำต่างๆ ของบุคคลนั้นเกิดจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมภายนอก พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการตอบสนองของสิ่งเร้า ซึ่งการเรียนรู้เกิดจากการ เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่สามารถวัดได้และประเมินได้ และเมื่อบุคคลใช้การรูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ (ทิตินา แชมมณี, 2558)

สอดคล้องกับการศึกษาของสายสมร เกลยกิตติ และคณะ (2560) เกี่ยวกับการเรียนอย่างมีความสุขของนักเรียนพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก และศึกษาผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาการพยาบาล จำนวน 83 คน ผลการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความสุขในการเรียนอยู่ในระดับมาก (Mean = 4.27, S.D. = 0.55) โดยมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ช่วยทำให้การเรียนมีความสุข ได้แก่ อาจารย์มีเทคนิคการสอนที่สนุก ไม่เครียด อีกทั้งเพื่อน ๆ ในกลุ่มทำงานเป็นทีม ช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบส่งผลให้ผู้เรียนมีความสุขและอยากเรียนรู้ต่อไป นอกจากนี้จากการศึกษา พบว่า การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการเขียนสรุปเนื้อหาหรือทักษะการเขียนนั้นอยู่ในระดับน้อย (Mean = 2.43, S.D. = 0.62) อธิบายได้ว่าจากการบูรณาการการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนของคณะพยาบาลศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ผ่านมา พบว่า ยังขาดการกำหนดทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการเขียนสรุปเนื้อหา ส่งผลให้นักศึกษาพยาบาลมีการรับรู้สมรรถนะในด้านดังกล่าวต่ำ

ความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.38, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษด้านเนื้อหาการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก (Mean = 3.62, S.D. = 0.52) อธิบายได้ว่าเนื้อหาที่สอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา และมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียน อีกทั้งข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากนักศึกษา พบว่า ความน่าสนใจของเนื้อหามีส่วนสำคัญที่ทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น กระตุ้นการเรียนรู้ โดยผู้สอนใช้สื่อหลากหลาย เช่น สื่อวีดิทัศน์ที่น่าสนใจ การทำสไลด์การสอนที่น่าสนใจ รูปภาพประกอบ ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น รวมทั้งเกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้น และอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของฟิรนูช ลาเซอร์ และอรอนงค์ ธรรมจินดา (2559) มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพพยาบาล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค จำนวน 33 คน พบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาลอยู่ในระดับมาก (Mean = 6.67, S.D. = 0.74) นอกจากนี้พบว่าค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับประโยชน์ของเนื้อหารายวิชาอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean = 6.61, S.D. = 0.66) สอดคล้องกับการศึกษาของจารุลักษณ์ ชัยสุวรรณรักษ์ และอุทัยวรรณ ต่านวิวัฒน์ (2554) เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทางคลินิกของนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ จำนวน 86 คน พบว่า แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาพยาบาล โดยใช้บทบาทสมมติที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพต่อนักศึกษาพยาบาล โดยมีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 0.05 นอกจากนี้พบว่านักศึกษาพยาบาล พูดภาษาอังกฤษดีขึ้นโดยคะแนนสอบพูดหลังเรียนสูงกว่าคะแนนสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาพยาบาล

สำหรับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษด้านการประเมินผล (Mean = 3.39, S.D. = 0.54) และด้านกิจกรรมการเรียน (Mean = 3.27, S.D. = 0.52) อยู่ในระดับปานกลาง จากการให้ข้อมูลเพิ่มเติมของนักศึกษา พบว่า การสอนในชั้นเรียนสำหรับการพูดของผู้สอนบางท่านฟังยากหรือสื่อวีดิทัศน์บางเรื่องและพูดเร็วเกินไป ทำให้นักศึกษาไม่สามารถจับใจความได้ นอกจากนี้นักศึกษาบางส่วนมีความแตกต่างของความสามารถในทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งในกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษต่ำ จะส่งผลทำให้การเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ลดลง ตามไม่ทัน ส่งผลให้เกิดความเครียดตามมา อีกทั้งการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ ๆ จะมีคำศัพท์ที่นักศึกษาไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้คำศัพท์ ซึ่งมีผลทำให้การเข้าใจเนื้อหาที่มีความยากลำบากและตามเนื้อหาไม่ทัน นอกจากนี้นักศึกษาบางส่วนไม่กล้าแสดงออก/หรือการแสดงความคิดเห็นโดยเฉพาะในชั้นเรียนที่มีผู้เรียนจำนวนมาก เนื่องจากมีความตื่นเต้น เหนื่อย อาย กลัวพูดผิดไวยกรณ์/หรือออกเสียงผิด ซึ่งอาจทำให้ตนเองเสียภาพลักษณ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของเมธาวิ ตันวิวัฒน์พงษ์ และวิสุตม์ จางศิริกุล (2557) ศึกษาระดับความกลัวในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี จำนวน 158 คน พบว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัวการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ รู้ศัพท์น้อยทำให้มีผลต่อการสร้างประโยคให้ตรงกับสิ่งที่ตนเองต้องการสื่อสารไม่ได้ ร้อยละ 79.75 กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความสามารถในการสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ พูดคุยกับชาวต่างประเทศเป็นประจำและต่อเนื่อง ร้อยละ 67.09 วิธีการสอนการสนทนาภาษาอังกฤษที่สามารถพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นมากที่สุด คือ การฟังและจับใจความจากบทสนทนา

ภาษาอังกฤษตัวอย่าง ร้อยละ 79.75 นอกจากนี้ยังพบว่าวิธีการสอนที่เน้นฝึกฝนให้นักศึกษาพัฒนาการฟังให้รู้เรื่อง สร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษา แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการสนทนาภาษาอังกฤษ รวมทั้งประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อสามารถสนทนาภาษาอังกฤษได้ และเน้นให้ตระหนักว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษจะสามารถพัฒนาทักษะการสนทนาภาษาอังกฤษได้ เมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาวะที่มีความกลัวน้อยที่สุด

นอกจากนี้ผลการศึกษา พบว่า การรับรู้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.84, p < 0.01$) อธิบายได้ว่าเมื่อนักศึกษารับรู้ถึงสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองและสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะทักษะการพูด ฟัง และการอ่านนั้น มีผลทำให้นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ มีความกระตือรือร้นในการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน และเป็นการสร้างความมั่นใจในการฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาไปในทางที่ดีขึ้น ส่งผลให้นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต สอดคล้องกับการศึกษาของกมลรัตน์ เทอร์เนอร์ และคณะ (2553) เกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 2 โดยบูรณาการกับการบริการวิชาการแก่สังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัดนนทบุรี จำนวน 67 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอยู่ในระดับดี สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาตามการรับรู้ของนักศึกษาก่อนเรียนอยู่ในระดับต่ำ (Mean = 2.16, S.D. = 0.52) และหลังเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 2.64, S.D. = 0.55) สำหรับอาจารย์มีการรับรู้สมรรถนะของนักศึกษาในระดับปานกลางทั้งก่อนและหลังเรียน (Mean = 2.60, S.D. = 0.33 และ Mean = 3.01, S.D. = 0.26) ตามลำดับ นอกจากนี้สมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษภายหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในทุกข้อรายการทั้งตามการรับรู้ของนักศึกษาและอาจารย์ และค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ดังนั้นจากผลการศึกษาดังกล่าวการเรียนการสอนแบบโครงการในวิชาภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการกับโครงการบริการวิชาการ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนโดยรวมอยู่ในระดับที่ดี มีสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนในระดับมาก

ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์

1. เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต โดยเน้นการพัฒนาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะอย่างเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. ควรจัดหน่วยสนับสนุนเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ เพื่อการเตรียมความพร้อมก่อนการเรียนหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

ข้อเสนอแนะการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในระยะติดตามสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังสำเร็จการศึกษา เพื่อประเมินความคงอยู่ของความสามารถทางภาษาอังกฤษ
2. ควรมีการศึกษาระดับการรับรู้สมรรถนะและความพึงพอใจของการจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในรายวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตเปรียบเทียบกับนักศึกษาในสถาบันอื่น ๆ
3. ควรมีการศึกษาระดับของสมรรถนะการใช้ภาษาอังกฤษและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
4. ควรมีการวิจัยและการพัฒนาสมรรถนะทางการใช้ภาษาอังกฤษที่บูรณาการในวิชาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 ที่สละเวลาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการศึกษา งานวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก งบประมาณ เงินกองทุนวิจัย คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำปี 2559

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, ธัญญวลัย บุญประสิทธิ์, และสุนทรี ภิญโญมิตร. (2553). ผลการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาพยาบาลโดยบูรณาการกับโครงการบริหารวิชาการ. *การพยาบาลและการศึกษา*, 3(2), 28-42.
- กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, ลัดดา เหลืองรัตนมาศ, ทศิยรัตน์ รื่นเรือง, และสมพร รักความสุข. (2561). การพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข*, 28(1), 127-137.
- คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2558). *การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ*. เอกสารในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะพยาบาลศาสตร์. สงขลา: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2562). *การพิจารณาประมวลรายวิชา*. เอกสารในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะพยาบาลศาสตร์. สงขลา: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- จารุลักษณ์ ชัยสุวรรณรักษ์ และอุทัยวรรณ ต่านวิวัฒน์. (2554). การพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษทางคลินิกของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 2(2), 318-330.
- ทิตินา แชมมณี. (2558). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีรณัฐ ลาเซอร์, และอรอนงค์ ธรรมจินดา. (2559). การประเมินผลโดยใช้รูปแบบชิปปี้ในการจัดการเรียน การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิชาชีพพยาบาล (พบ.292) คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค มหาวิทยาลัยพายัพ. *วารสารพยาบาลสงขลานครินทร์*, 36(2), 47-64.
- เมธาวี ตันวิฒนะพงษ์, และวิสรุทธิ์ จางศิริกุล. (2557). การศึกษาระดับความกลัวในการสนทนา ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี. *การประชุมวิชาการ ระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 2: บูรณาการสหวิทยาการงานวิจัยสู่มาตรฐานสากล* (น. 427-435). ภูเก็ต, ประเทศไทย.
- สุทธนันท์ กัลลกะ, และขวัญฤตา ภูริวิทยาธีระ. (2559). การพัฒนาสมรรถนะภาษาอังกฤษในนักศึกษา พยาบาล. *รามาริบัติพยาบาลสาร*, 22(2), 123-133.
- สุภลักษณ์ ธาณีรัตน์, กมลรัตน์ เทอร์เนอร์, และสุจิตรา วิเชียรรัตน์. (2550). *การติดตามสมรรถนะทางการ พยาบาลของผู้สำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2547 จากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จังหวัด นนทบุรี* (รายงานการวิจัย). นนทบุรี: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี.

สายสมร เฉลยกิตติ, นัยนา วงศ์สายตา, อรวรรณ จุลวงษ์, อภิญญา อินทรรัตน์ และองค์อร ประจันเขตต์.
(2560). ผลของโปรแกรมการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษในรายวิชาการพยาบาลต่อการเรียนรู้อย่างมีความสุขของนักเรียนพยาบาล. *เวชสารแพทย์ทหารบก*, 70(2), 81-88.

Best, J. W., & Kahn, J. V. (2006). *Research in education*. (10th ed.). Boston: Pearson Education.

